

въ вода. Що бѣхме се качали на мосчето, руманската стража ни посрѣщна съ въпроса: „Чини сънѣтецъ вой?“ ¹⁾ — „Омени бунѣ“, ²⁾ отговорихме нис. Стражата ни отправи къмъ караулния домъ. Тамъ ни посрѣщна капитанина, който най-внимателно ни разгледа отъ главитѣ до петитѣ. Ний си бѣхме, разбира се, въоръжени. Той се нѣкакъ смути. Послѣ, като се обърна къмъ насъ, каза ни, че ималъ заповѣдъ да не прѣпуща подобни хора прѣзъ тоя пунктъ. Спогледахме се единъ другъ, замръзнахме на мѣстата си. »Ами сега какво ще правимъ?« помислихме си ние. Нощта бѣше тъмна. Лапавицата продължаваше да се усилюва. Кждѣ можахме да прѣнушуваме? На открито небе, твърдѣ трудно бѣше. Обърнахме се къмъ капитанина съ молба, въ името на челолюбieto, въ името на не знамъ кое си, да ни позволи да прѣношуваме само тамъ, пъкъ ще му търсимъ лѣснината на другия день. Капитанина изглеждаше дѣйствително на добъръ човѣкъ. Съгласи се на нашата молба, като поиска да придадемъ оръжието си. Съ готовность извършихме обезоръжаването. Заповѣда на войниците слѣдъ това да изпразднятъ креватитѣ около печката и да наклаятъ огъня добръ. Стана повече отколкото се надѣвахме. Изсушихме дрѣхитѣ си и стоплихме добръ тѣлата си. Спахме нея нощъ спокойно. Разсѣнуваше се. Дъжда продължаваше да вали. Стѣгнахме се за пѣтъ. Намислихме да се върнемъ за Оршевъ и отъ тамъ да минемъ Дунава за въ Текия. Вземамхе обратно оръжието си, поблагодарихме на капитанина за гостоприемството му, пъкъ потѣглихме. Що бѣхме изминали 250 крачки надъ Ада-кале намѣрихме единъ лодкаджия сърбинъ. Именувахе се Никола. Старичѣкъ бѣше. Казвахме му дѣдо Никола, Познаваха го нѣколцина отъ другаритѣ.

¹⁾ Кога сте живи?

²⁾ Добри хора.